

Jurymanské řízení se konalo v sobotu dne 9. 1. 1988 v Praze na Žižkově.

Komise zasedala ve složení: dr. Severín Zrubec, dr. Vratislav Plakoska, ing. M. Bokvaj, Miroslav Blaha a ing. Miroslav Polišenský.

Řízení se soustředilo na

a/ povídání o Generálním a oborovém řádu hodnocení exponátů poštovní historie a celin,

b/ konkrétní detaily z "praxe" - v paměti mi utkvěly dotazy na rozlišení korejských, čínských a japonských poštovních známek,

c/ politické okolnosti Vídeňské arbitráže v roce 1938.

Jurymanská práce se oenobhajovala, dotazy a přezkoušení se nedotklo žádného z oborů poštovní historie a celin, natož oborů, kterým jsem se věnoval (výplatní otisky, razítka Prahy, cenzura, Bangladeš a jeho poštovní historie, celiny Bangladeše, alternativní doručování zásilek a obchodní kurýrní služby ve světovém a čs. poštovním provozu).

Další detaily viz články.

Atmosféru jsem popsal v minulém pokračování. Hlasy, které jsem slyšel před řízením, se staly pravdou. Výsledek jurymanského řízení zněl: "kandidát neuspěl". Na rozloučenou mi dr. Vr. Plakoska zanoval Radetzkého marš.

Detaily dokládám v níže reprodukováných člancích z Filatelie. Nedalo mi to a z důvodů, aby se tato situace již neopakovala, jsem je ve Filatelii popsal, byly reakce. Články vznikly na základě zasuté noticky Jiřího Nekvasila, která se dříve nemohla zveřejnit. K vyjasnění celé záležitosti vlastně pomohl Listopad 1989. Dnes - po více jak třiceti letech - vše přebolo. Zveřejňuji detaily a kontext této záležitosti proto, aby se už nic podobného nemohlo stát. Osobní zášť a msta mezi zálibové vztahy nepatří. Hlavně ne tehdy, když zálibě ve prospěch netity člověk věnuje svůj čas a své peníze, často na úkor rodiny. Na tuto úroveň by jednání a diskuze neměla nikdy sklouznout.

Před řízením mi napsal přítel, se kterým mne spojovala Podkarpatská Rus a poštovní historie. Napsal mi: Neměj strach, buď u pohovoru a komis. řízení v Praze. Mám již pozvánku od dr. Zrubce."

Záležitost ořila veřejně v roce 1990 - dva roky poté, na základě článku Jiřího Nekvasila, vyobcovaného v roce 1976 z Komise poštovní historie a celin.

Zveřejňuji kopie článků ve Filatelii::

1/ Noticka Jiřího Nekvasila **Proč nevidíme exponáty razítek? F 8/190/243**

2/ Má reakce na tuto noticku **Trendy poštovní historie F 13/1990/388-389**

3/ Reakce Vr. Palkosky **Jak se do lesa volá F 18/1990/348-349**

4/ Má reakce na tento článek **Smeč do vlastní síť F 24/1990/741-742**

Tyto zveřejněné články doplňuji soukromým dopisem ze Slovenska, od slovenského přítele.

al ani naši filatelisté dostal fundovaná odpověď. Veš
totalitě — byrokratické cenzory, ba tiel konečne
trúfené „filaj“ pracovníků ŠtB, môžu k týmto a
podobným „naulimovaniam“ podotknúť, že redakcie
osaj odhodané a zasvätené štanovníkovi. A keďže zási-
lok len na vnútroslovenskom poštovom styku nikdy adre-
sácia nedostala, ale ani sa k odosieltelovi späť ne-
dostala. Azda pohotovosť interieru s hŕnčnými súdru-
mi náčelníkov týchto neslávnych známych zložiek by
bola pre redakciu Filatelie atrakčná a pre občana
nietk z našej filatelistickej nanajväčš zaujímavá.

Pre filatelistu sa tu naskytá ďalší, špeciálne vo-
lenský námet „Cenzúra a iné aktivity našej bývalej
štátnej bezpečnosti“, ktorú možno rozdeliť na dve
obdobia: po roku 1948 a po roku 1968. Treba praviť
a vyjadrovať sa, aby sa priblížili, ak má byť tá-
kyto isto určitý materiál, aby mu doplnili konečne
zaujímavé a nepochybné aj potrebné publikum. Že
aktivity týchto parazitických platieb v ľudskej koži
odlúdia aj spoje, je dávno známe. Je teraz vecou
vládných ľudí v prítomnosti, ktorí si teraz tvorí-
me, aby sa spoje od tejto spiny očistili a filatelisti
k tomu aj takouto formou podávajú pomocnú ruku.

Verím, že na základe konkrétneho faktického ma-
teriálu, ktorý už môže byť zverejnený, sa aj na strán-
kach obrodenej Filatelie dozvieme viac o dobe ten-
na, ktorá tiahla aj filatelistickú ruku. Teda naša
pošta, celkom nezdane je posledným kordom máu-
leho rodu, namiesto toho, aby sa snažila nájsť adre-
su, o ktorej už vedeli aj v zahraničí (nehovoriac
o tom, že v Brne bola známaj, súdruhovia radšej po
predchádzajúcej adrese šliabali list do Prahy či
do Trnavy, alebo opačne? Ktohože, azda osaj len
ten „Veľký brat“, ktorý nás naštastie už za naše
dane nebudie sledovať, ale si bude musieť aj on v po-
tu tuzi chlieb svoj zaradovať, ako sa píše v Knihe
knih. Ale spíť sa ho na tieto záhady môžeme. Co
poviete, bratia filatelisti?

MUDr. PAVEL JABLONSKÝ

PROČ NEVIDIME EXPONÁTY RAZITEK?

Príspevek Jiribu Nekvasila pochází z nedobrovolně
zaslaných redakčním „zásob“, kam ho odsunula ne-
myslně zrušená doba. I když autor, známý filatelis-
tický publicista, dnes už není mezi námi, přece však
jeho příspěvek uveřejněný in memoriam má všem
čtenářům stále co říci.

Odpověď je zcela jednoduchá: protože za dnešní-
ho stylu jarození za ně toliké nedostane žádná vý-
ši ocenění, i když daleko lepší než u ležce dosazitel-
ně materiál obrátí ocenění daleko výšší. Sbíráni to-
to československá příležitostná razítka od roku 1920
a moje studijní sbírka má víc než 2000 listů zpra-
covaných k vystavení. Obsahuje prakticky všechny
tato mnohdy velmi cenná a vzácná razítka v pro-
střední kvalitě a bohatém výběru od dob Rakouska až
do roku 1970. Ve sbírce je zastoupeno mnoho chybo-
vostí, inoborehových otisků, nevydaných razítek a je-
ných skutečných otisků, mnoho proleptaných dopisů a
R-dopisů atd. Každému razítku věnuji v této sbírce
jeden albou list, na němž jsou kromě celistvosti
i otisky razítek jedné a téže nálosti z prvního a
posledního dne konání. Pochybují, že by dnes a nás
byla ještě podobná sbírka, i když se o to snaží dr.
Hovoz. Dámi specialisté tohoto oboru jsou již mrtví.
Noví sběratelé sbírají pouze námetem.

Otázky ze své sbírky jsem vystavil pouze z pro-
pagandních důvodů dvakrát. Asi v roce 1970 na Česlo-
venské filatelistické výstavě v Lipsku nad Bečvou;
to byla razítka našich filatelistických útvarů z let
1909–68 na 200 listech (což si vyžádala OV), podru-
hé na pražské výstavě v Náprávkově muzeu. Žde to
bylo 5 rámců, z nichž první dva byly věnovány cen-

nám celistvostem s rakouskými razítky z našeho zra-
mi, další rámy pouze vzácnostem na celistvostech
[proleptané dopisy a R-dopisy]. V obou případech
to byla VPS. Při vystavení se tato barevná razítka
níž — a za co? Za ocenění, které dostane každá,
i ta neimpozantní náhodou či tematická sbírka
v hodnotě 500 Kčs.

Podobná situace je s našimi popsevatelnými razí-
tky rakouského a uherského původu z let 1918–19
a porovnatelnými razítky 1945–49. Také za to nikdo
nic nedostane a je to pěkná ležka to dát trochu
slušnější dohromady.

Přesto u popsevatelných razítek běží o naši česko-
slovenskou razítkářskou klasiku. Všechny tyto tři
dráhy razítek mají sbírat podle zásad klasických
filatelistických disciplín, ti, ve sbírce musí být uká-
zána typologie těchto filatelistických materiálů a
maximální komplexnost se specializací, což je neob-
jejně obtížné. Přesto vystavovatelský výsledek je
průhledný, což ovšem není chybou těchto razítek, ale
tím, že tomu jurymani nerozumí.

Dvacetiletý „trend“ komise PH je ten, že se tam
podporuje sbírání OVS, R-nálepky a regionálních
sbírek, kádro oprávněná nosná obory, jako jsou spe-
cializované sbírání razítek v jejich historickém vý-
voji, polních a lúčních pošt se postávkou, nezdrá-
ní ani sekce, které by se jim věnovaly, atd. Stejně
tomu bylo i s celinami, až konečně bylo rozhodnu-
to je z této komise, bez patřičné fundované sbíra-
telské linie, vyjmout jediným jurymanem je dr. Pal-
koska, který za dvacet let bohužel „nevychoval“ dal-
ší jurymany.

To je komplex objektivních příčin, které zabraňují,
že se specializované expozity československých pří-
ležitostných, ale i dalších zajímavých a filatelistických
hodnotných sbírek razítek neobjevují na výstavách.

JIRI NEKVASIL

NEPŘÍTEL STRACH

Z čeho by mohl mít filatelista strach? Říká si nad
otevřením zásobníkem známek. Myšlenka má prou-
sleduje od poslední burzy, kdy jsem se opět sešel
se zajímavým dědou. Neprozradím jeho jméno ani
příjmení, ba ani bydliště. Je mi něčím blízký. Zve-
ně tím, že se oba zajímáme o stejnou část filatelie
— o sbírání emisí Hradčany.

Děda odchovával již několik umouček, které přivlečl
také ke sbírání známek. Snažil se i z nich ugrasťo-
vat náručí filatelie. Má však stále strach, kte-
rý nezmizel ani po letech, ba naopak ho utvrdil je-
ště více v přesvědčení o lidském zlu, domýšlivosti,
zášti a bezohlednosti vůči ostatním.

Jeho sbírka známek by se dala hodnotit jako perla
mezi těmi, kteří sbírají Hradčany. Obsahuje totiž
všemožné skusné tisky, ministerské zoubkování, celé
archy i vysokých hodnot, nezdráti, barevné odbohy-
ky a spoustu dalších vzácností. Já, i když mám doma
také několik tisíc nádherných malých obrázků s po-
hledem na chrám sv. Mikuláše, jsem proti němu pou-
ným bláznem a naprostým zedáčkem. V jeho spe-
cializaci najdete to, co se ostatním zdá jen snem,
nedosažitelnou metou a zázrakem. Co by mnozí z nás
dali slevpoř za nějaký ten kussek jeho chlouby.
A z toho prýd pramení jeho strach.

I když by na popředních výstavách obdržel pro-
spěšnou ocenění nejvyšší, raději nevystavuje. Když
jsem se ho ptal po důvodu, řekl mi, že nechce, aby
po jeho odchodu se sbírka se jeho potomci museli
utkat v nešťastném boji se smečkou ke všemu od-
hodaných zástupců, a tak vlastně zde nemohla ani
nechť náhodou o filatelistech, ale spíše o podvodní-
cích s průkazem filatelie.

Ti by, řekl, jak znám z jiných případů, uplatňo-
vali povinnost, aby potomci zaplatili dědičnou daň.
Vzhledem k rozvahlosti sbírky a její kvalitě jde co-

hlasy a ohlasy

JESTĚ K NEOTIŠTĚNÉMU DOPISU

Gilbert
Gilbert

„Když jsi to již nakoušel, musíš to i dopovědět.“ Těkl jsem si v duchu ještě před uveřejněním Neotištěného dopisu ve Filatelii 1990/5. Správnost tohoto předsevzetí potvrdil i nečekaně velký ohlas, který jeho obsah vyvolal.

Pochopitelně, uždyť každý z nás sběratelů československých známek má ve své sbírce nejen jeden exemplář, jehož pravost byla potvrzena znaleckým razítkem profesora R. Gilberta.

Jedním z prvních, kdo na obsah článku reagoval, byl bývalý předseda redakční rady Filatelie a bývalý tajemník ÚV SČSF dr. František Souček. Sešli jsme se v sekretariátu svazu v Celetné ulici, abychom si celou záležitost vyjasnili. Vysvětlil mi, jak došlo k tomu, že text otevřeného dopisu pod názvem „Co bude dál, užijte pane profesore!“ nebyl v roce 1984 otištěn. Dopis vzal k sobě s tím, že jej projedná v komisi znalců SČSF, do jejího posuzovací pravomoci svým obsahem patřil. V návalu práce, neboť v té době byl jak tajemníkem SČF, tak i SČSF, na dopis zapomněl a k jeho uveřejnění proto nedošlo. Uznával to jako svou chybu, kterou dnes již nelze napravit.

Měl jsem i několik rozhovorů s řadou svých filatelistických přátel na toto téma. Většina z nich schvalovala dodatečně uveřejnění otevřeného dopisu i po jistém lécích. Setkal jsem se i s názorem značně odlišným. Text dopisu, i když nepřímý, značně zpochybnil znalecká razítka pana profesora, zvláště v ohledu na rozšířenou řadu a jejich zcizení. Jeden ze sběratelů dokonce vyslovil pochybnost, zda by pan profesor skutečně písemně odpovídal na můj otevřený dopis po jeho znehměnění ve Filatelii, neboť v této době měl slomovou ruku. A zda by splnil svůj příslib o protokolárním zhodnocení znaleckých razítek. Odpověděl jsem mu, že toto pochopitelně nemohu zaručit, vycházel jsem pouze z jeho příslibu, který stardl podáním ruky, neboť o jeho čestnosti jsem nikdy nepochyboval.

Abych se dozvěděl, jak bylo se znaleckými razítky profesora Gilberta po jeho smrti naloženo, navštívil jsem písemný, později i osobní styk s jeho synovcem, který poúřadnost likvidoval. Pan profesor si byl dobře vědom, že v případě jeho úmrtí by mohlo dojít k zneužití znaleckých razítek, pokud by se dostaly do nepoužívaných rukou. Byl si vědom toho, že by byl poškozen nejen sběratelé, kteří se na něj s důvěrou obraceli, ale i nepřímo jeho jméno, jméno znalce československých i cizích známek, jejichž pravost ověřoval. Se smrtí jistě nepočítal, jako s ní nepočítá nikdo z nás. Nesmírně toužil po tom, aby ve drcí roku 1987, roku stého výročí založení Klubu českých filatelistů, jehož byl mnohaletým předsedou státním funkcionářem, se kterým byl bytostně spjat, se měl padesát let.

Proto všechna znalecká razítka předal koncem listopadu 1984, v den nástupu posledního pobytu v nemocnici svému synovci s tím, aby v případě jeho smrti nikomu je nepřepadal a neodkládal zničit.

Profesor R. Gilbert zemřel 10. 12. 1984 ve večerních hodinách v nemocnici v Praze na Bulovce v úctyhodném věku 88 let. Následující den byly elektrickým obloukem zničeny tisíce plochy: kovového razítka „Gilbert“ používaného k ověřování známek; kovového razítka „Gilbert“ v rámci nepoužívaného k ověřování; kovového razítka „Gilbert“ bez držádku nepoužívaného k ověřování; matrice a patrice do sebe zapadající s pozitivním a negativním „Gilbert“ k zhotovení nových razítek.

Dne 3. 5. 1990 mně bylo umožněno prohlédnout si zničená razítka, matrice a patrice a přesvědčit se o jejich další nepoužitelnosti.

Nemim pochopitelně, kolik razítek používal profesor R. Gilbert během své nashulité znalecké činnosti. Vim, že musel provést určité úpravy razítek po objevu některého nebezpečného paděku znalecké značky. Přikládám zveřejnou reproduktu dvou jeho nepoužívaných znaleckých značek.

Fáma o údajném zcizení znaleckých razítek pana profesora po jeho smrti se nezakládá na pravdě. Nikomu nepoužívanému se nedostaly do rukou a jejich razítky plochy byly neprodleně zničeny podle přání pana profesora.

Českoslovenští sběratelé mohou mít i nadále stejnou důvěru ke znalecké značce „Gilbert“, stejně jako za jeho života, kdy se na něj tak často obraceli.

•

A tak má při této příležitosti napadát: Jak bylo naloženo se znaleckými značkami zeměteických svazových značek Jana Mrhůka a Ladislava Novotného? Bylo provedeno nějaké opatření, kterým by bylo zabráněno zneužití nepoužívanou osobou? Naši sběratelé si jistě zaslouží, aby byli informováni předsedou komise znalců Ing. Janem Korkáskem o provedených opatřeních, zvláště dnes, kdy se setkáváme s paděky vydávacích známek na každém kroku.

Bylo by i správné, abychom byli seznámeni na stránkách Filatelie o tom, kdo je současným a kdo je soudním znalcem s přesným vyznačením rozsahu jeho znalecké činnosti.

Ing. KAREL ROSSY

TRENDY POŠTOVNÍ HISTORIE

Uptímně jsem uníval zasunutý a před delší dobou napsaný článek Jiřího Nekvasily, který byl otištěn teprve v těchto suobodných dnech (Filatelie 90/8(24)). Je v něm mnoho filatelistické, ale i lidské pravdy. Je mi velmi líto, že tento významný sběratel a publicista vyhovovaný na základě svých názorů z komise poštovní historie v roce 1976 se nedotkl dnešních dnů. Jistě by se s námi podělil o celou řadu dalších odborných postřehů a poznatků ze zákulisí našeho filatelistického svazu.

Postřehy Jiřího Nekvasily jsou slovy pravdy a přesným vystižením situace, která — až na výjimky několika let — v komisi poštovní historie i dříve též komisi specializovaných odborů či komisi poštovní historie a celiny panovala, a bohužel dosud panuje. Staré struktury se totiž i přes několik statečných pokusů nezměnily. Trendy poštovní historie, tzn. preference jen několika vybraných odborů či podoborů, které byly podpořeny většinou skupinou zájemců, jsou více než zřejmé. Skutečně: zůstalo jen u výplatních otisků, Růžápek a preference regionálních sbírek složených z různých materiálů. Tato tendence zesílila v období po znovuzřízení staronové komise pod vedením dr. Vratislava Palkosky počátkem roku 1976 a trvala do konce roku 1984, kdy jsem převzal vedení federální KPH SČSF. Ostatní obory byly buď opomíjeny, anebo z různých důvodů dávány na druhou či další koleje. Týkalo se to zejména razítek a pak celin, ale i dalších odborů. Bohužel se do této organizační sestavy promítl subjektivistický duch. Počátkem roku 1985 jsem předložil novou koncepci, která zahrnovala všechny směry, obory a podobory čes. poštovní historie či poštovní historie na území našeho státu: úctelem bylo dát možnost všem, kteří se na půdě organizované poštovní historie chtěli organizovat. Všem odborům byla dána šelena. Po počátečním noclání, následných rozporech přitla vlna protiúkl, která zorganizovala česká KPH společně s některými předsedy KPH v českých a moravských krajích.

Novou vývoj pro další funkční období, které už bez mé účasti začíná. 1. 1. 1990 se opět vrací ke starým strukturám — údajně srozumitelným pro sběratele. Je jich několik. Chybějí naštěstí výplatní listy, jejichž sběratelé nechtějí mít s touto staronovou situací nic společného. Tady jsou tedy kořeny toho, že na výstavách nevidíme specializované expozice z tradičních oborů čs. poštovní historie. Přičin je jistě více, ale tato je základní.

Jiří Nekvasil se dotkl dalšího tabuizovaného problému komise poštovní historie — jurymanů. „Výchova nových jurymanů“ organizovaná dlouhá léta dr. Vr. Pulkoskou vyúsťuje v tragédii pro poštovní historii: v současné době má druhý nejvyšší počet členů čs. filatelie poštovní historie jen pět řádných jurymanů ve věku mezi 60–70 lety, z nichž jednoho jsem při práci jury prakticky neviděl (údajně z osobních důvodů) a další čtyři si mohou nohy uběhat, aby vše zvládli. Proto ta absence řádných jurymanů na výstavách. Čas se na tomto disku v komisi poštovní historie zastavil již před delší dobou — ke škodě oboru, ke škodě sběratelů a vystavovatelů a ke škodě celé čs. filatelie. Náprava se nekoná. Naopak vše se správně ční pro to, aby tomu tak bylo. Kandidáti jsou vyzkoušení od zkoušek — údajně z důvodů hlubokých neznalostí čs. poštovní historie, o aspirantech a uchazečích se poivá, že zkoušky vykonali s odvědným klíčem. Holt, není nad sejurymana toho to směru čs. filatelie. Jak dlouho ještě bude tento stav trvat? Zjevně se konečně náprava, když se nemáme bát z následků vyslovení svých názorů? Aneb bude stav setrvalý?

IVAN LEIS

NÁVŠTĚVA PAPEŽE A RAZÍTKA

Návštěva papeže Jana Pavla II. v Československu byla jistě mimořádnou událostí. Pošta pohotově reagovala vydáním příležitostné poštovní známky a FDC. Ve filatelistické rubrice Lidové demokracie bylo avizováno použití příležitostných razítek na poštách Praha 012 — Hrad, Velehrad, Velehrad-autoposta, Bratislava 1 a Bratislava 36. Protože jsem chtěl poslat zahraničním přátelům zásilky s těmito razítky, připravil jsem si obálky a poslal jsem je doporučeně na tyto pošty. Jen na poště Praha 012 jsem byl osobně a sekal jsem se s pochopením pro potažky filatelisty, jaké vždycky potěši. Do doby, kdy přišly tyto razítky (prodloužený víkend před 1. květnem), se mi utrátil jen obálky s razítky z Prahy a z Velehradu (v tomto případě nejsou bohužel všechny otisky stejně kvalitní). Z ostatních pošt jsem nedostal nic. Ještě došlo dopisy z těchto pošt mým přátelům, zatím neolm.

Krátko před příjezdem papeže jsem náhodou objevil v Lidové demokracii noticku, že příležitostná razítka budou i na poštách Praha 5 a Praha 2. Telefonticky dotaz potvrdil mou domněnku, že v případě pošty Praha 5 půjde opět o příležitostný štůček do výplatního stroje. Navíc jsem se víceméně náhodou dověděl, že příležitostné štůčky do razítkovacích strojů Postala budou mít i pošty Praha 6 a Praha 7. Všechny tyto pošty reagovaly na moji prosbu o otisky pohotově a všechny otisky jsou kvalitní. Zaslouží se za to poděkování.

Na uvedeném příkladu se opět ukázalo, že informovanost filatelistů o připravovaných příležitostných razítkách je stále velmi nízká. Ani filatelistická rubrika Lidové demokracie — v tomto směru zřejmě nejlepší — neměla úplné informace. Klubům filatelie rozestlaná seznam připravovaných příležitostných razítek z TDS zase obsahuje jen razítka připravovaná pro pošty v ČR a samozřejmě chybí příležitostné štůčky do razítkovacích strojů Postala. Informovanost o příležitostných štůčcích do výplatních strojů je nejhorší. Někdy se zdá, že má někdo zájem na „ututlání“, aby pak brisky byly „zdravější“.

Časopis Filatelie má bohužel dlouhou úgrbní lůžku, redakce musí mít informace k dispozici s delším předstihem. Snad by zatím mohla „zaskakovat“ filatelistická rubrika Lidové demokracie. Bylo by ovšem potřeba, aby její autor měl k dispozici užas všech potřebných informací. Mělo by být v zájmu všech filatelistů, aby aktuální informace dávali přes a dalšími zjedncím.

MIROSLAV LANGHAMER

KDO BYL RYTCEM?

Deník Svobodné Slovo oznámil 20. dubna 1990, že F. M. Hefer, významný sběratel ze Spolkové republiky Německo, předal československému ministru spojsb shrkou výjavných přelích a otisků rytin československých známek. Sbírka obsahuje většinou práce Karla Seitzingera a Bohumila Heinze. Byla vystavena i na výstavě Praga 1988, kde se těšila velké pozornosti návštěvníků. Součástí sbírky je také otisk rytiny známky 2,50 Kč Národní muzeum z roku 1925 podepsaný rytcem. Pan Hefer uoděl v popisu na albovém listě jeho jméno: Pierre Mignon. Domnívám se však, že špatná čitelnost podpisu zavádila záměnu se jménem PIERRE MUNIER. Tento umělec pracoval ve třicátých letech na známkách francouzských kolonií, jeho jméno nebylo v souvislosti s našimi známkami dosud uváděno. Nyní je tedy sbírka natrvalo u nás. Podpis rytce bude možná ověřit a tím odstranit bílé místo v historii výroby československých známek.

JIŘÍ KOREČEK

KDYŽ DVA DĚLAJÍ TOTÉŽ

Celá léta nám bylo v mnoha případech (i ve Filatelii) sdělováno, jaké je to vydavatelská politika mnoha zemí, které se soustředily do agenturních rukou, ať již šlo o mnohé sejměny nebo o některé nové vzniklé rozvojové státy. Samozřejmě agentur bylo, je a zůstane, že z výroby i distribuce musí mít zisk. Distribuce se řídila různými slevami na nominální hodnotu známek, takže sběrateli (pokud tato vydání sbírali a sbírají se dostávají do rukou od obchodníka, jako posledního článku řetězu distribuce, buď za nominální hodnotu a těch filatelisticky středně lepších zhm, nebo za velmi nízký příplatek na nominál u rozumnějších zemí či dokonce pod nominál u zemí brakových, jaký vltu má toto jediné agentur, ať si rozhodne sám každý sběratel těchto známek.

A hledíme, co se má stát i v zemi hospodářsky skoro rozvojové, jakou je dejme tomu nyní Československo. Jak se mnozí čtenáři denního tisku mohli dohlédnout, nabídl náš prozatímni monopolní distributor (Fojts) prodej nové vydaných čs. známek při pravidelném odběru se slevou 10 % na nominál, včetně dodání až do domu odběratele. Drobné podmínky tohoto jednání nejsou podstatné. Klubu filatelistů se dohadovaly o slevě 3–4% pro své členské odběratele, aby mohli dodávat známky za nominál bez manipulačních příplateků. Otázka zní, jakým způsobem se tří jednání Fojtsu od různých agentur. Vysledek je stejný, s tím rozdílem, že Fojts neobstarává ani nádrhy známek, ani jejich tisk a za pouhou distribuci inkasuje zisky. Co tomu říká naše prodávající poštovní správa?

Jaká bude popularita našich známek v zahraničí? Zde se též nabízí nezodpovězená dotaz: za kolik se vyvede naše známky do ciziny, když pro domácí sběratele může být sleva až 10%. Naše známky se netěší velké popularitě v zahraničí, a to jak po stránce námětové, tak i lekadly tiskové technické, a můžeme si domyslet, jak takovým opatřením klesne i zájem o naše známky ve vlastní zemi. Neboť při případné realizaci prodeje už nebude stažit sleva

hlasy a ohlasy

CO O TOM VIETE?

Leteckým známкам Československa a celej aerofilatelii patrí v našej filatelii významné miesto. Stádium leteckým známok I.–III. emisie sa saoberalo a publikovalo o nich svoje poznatky veľa významných filatelistov. Ja sám zbieram letecké známky predovšetkým a povojnového Československa a celistvosti prepravnej letecky. Na fotografiu ukazujem zo svojej zbierky 20 Kč leteckú známku III. emisie – LT 14A, zúbkovanie 12½. Na oboch protitiahlych stranách v zvislej polohe známky chýba 10. perforačný otvor.

Hoci o výročných údajoch, okrem iného aj o výročných zúbkoch, je písané v Monografii čs. známok (4. diel), aj v inej literatúre, ale len všeobecne, takto váda za neúdať nikde.

VOJTECH ROTH

KRÁTKÝ DOPIS NA ROZLOUČENOU

S veľkou dávkou trpezlivosti, bez ktorej by to nešlo, som prečítal článok R. Fischera, bývalého vedúceho známokovej tvorby na FMS vo Filatelii 1990/13/398. Nebuďa s ním polemizovať, tak je to zbytočné. Využitím príležitosti mu odpoviem na dve veci.

Dr. Jaromír Hofce znám; upozorňuji, že nejme osobní přátelé. Ale odliš si ho jako českého básníka, spisovatele a novináře, za jeho postoje v letech 1969 až 1989, na které doplatil svým zraněním i vězením a existenci na Karlově univerzitě. Také jako charitativy a za jeho statečnost, kdy 22 let se choval neohroženě. Já jsem měl strach.

Ten jsem překonal v roce 1983. Za spojil kritiku (svémi opatrnou) byl jsem R. Fischerem uražen a pomlouván. Nejen já, ale i mnoho jiných výtvarníků. Řada jich se s R. Fischerem rozšla a přestala pracovat. Jeho vyhlášení, že on a ministři mohou všechno, se stalo pro mnohé nesneseitelným. Přesto jsem překonal strach, nikoli v rozsahu dr. J. Hofce, ale v obrátě vlastní práce, která vyústila kritickým článkem Petra Kouckého v Rudém právu „Přiblíž jedné známky“. K tomu psali nejen jednotliví filatelisté, ale celé kluby a další občané, a mohu říci i vysoce odborné fundované osoby a máji prospěch.

R. Fischer píše, že se ptali filatelisté, jak to vlastně bylo s poštovními známkami Adama a Evy Lucase Cranacha. Cituji usnesení vyšetřovatele Generální

prokuratury ze dne 13. 11. 1987 sp. zn. 11/3 Vg 486, které konstatovalo, že R. Fischer „a souvislosti s výkonem své funkce u federálního ministerstva spojů v Praze, bez souhlasu nebo proti vůli autorů výtvarných návrhů čs. poštovních známek a bez vědomí komise pro posuzování ideové a umělecké hodnoty čs. poštovních známek v období let 1973–1986 neoprávněně pozměňoval díla výtvarníků podléhajících se na československé známkové tvorbě“. Citované pravomocné usnesení uvádí, že toto jednání bylo vyhodnoceno p. Fischerem plně prokázáno. To se týká mj. i známky Adam a Eva. Proti citovanému usnesení se R. Fischer neodvolal. Další setření jeho činnosti bylo na pokyny členů ÚV KSČ, jako Karla Hoffmanna, Jiřího Brejchy a dalších, nejvyšším prokurátorem zastaveno, ale federálnímu ministerstvu spojů bylo doporučeno, aby byl R. Fischer vyměněn. To byl také požadavek Akčního výboru českých výtvarných umělců a následně Unie českých výtvarných umělců. Tímto se loučím s p. Fischerem a s jeho temným obdobím ve známkové tvorbě a doufám, že i z o něm neustálým.

JOSEF HERČIK

JAK SE DO LESA VOLÁ

Odpověď na příspěvek Ivana Leise Trendy poštovní historie ve Filatelii 90/13/388.

Poštovní historie je úzce spjata s územím, na kterém se odehrává. Proto komise PH (do roku 1976 specializovaných odborů) od počátku své organizované činnosti se opírala především o krajské složky, ať se jejich vedoucí nazvali gestory nebo později předsedy krajských komisí. Bez vlivu působili ve všech krajích, někde dokonce i v úkrocích. Míra jejich činnosti byla úměrná počtu akcechopných a ochotných dobrovolných spolupracovníků.

Proti tomuto uspořádání nikdy ne nenašel ani dlouholetý místopředseda KPH SCF I. Leis. V roce 1984, když se stal předsedou Federální komise PH SCSE, změnil náhle svůj názor a začal tvrdě prosazovat centralistický princip řízení poštovní historie. Vytvořil čtyři sekce, které teoreticky měly obsahovat veškeré historické dění na našem území bez ohledu na to, zda pro jednotlivé obory a podobory má potřebné spolupracovníky. Vypracoval a ve Filatelii zveřejnil obsáhlé články o dlouhodobých úkolech KPH SCSE jako celku (Filatelie 1987/12/332 – 333, 1988/6/167), obdobně pak i plány činnosti jednotlivých federálních sekcí – Historie poštovníctví (F 1987/13/365), Doprava poštovních zásilek (F 1987/14/401), Poštovních zásilek a jejich adjustace (F 1987/15/437) a konečně sekce zvláštních druhů přepravy poštovních zásilek (F 1987/16/475), která v podstatě nikdy svoji činnost ani nezačala. Když jsem chtěl vydat zprávu o této sekce (o podstatě polních a zajateckých pošt), byl jsem I. Leisem upozorněn, že o problematice koncentračních táborů a věznic není dovoleno psát a ani otázka čs. legii I. odboje není aktuální, a to se psal rok 1988 (!), a tak mne natolik otrávil, že mě přela jakákoli chuť cokoliv dělat.

Skutečnost zůstala daleko za jeho velkorysími plány, které z pohledu funkcionářské základny a možných dobrovolných, potenciálních spolupracovníků se staly v podstatě neřednými. Velké, ne splněné sliby se právem staly zárukou terčem kritiky řady funkcionářů i sběratelů, kteří chtěli vidět bátnou činnost a být informováni průběžně, nikoli čekat na perspektivu do roku 2000.

Především v krajských zpravodajích se ozývaly kritické články, na něž p. Leis reagoval vždy velice podrážděně. Jeden příklad za všechny: v Západočeském zpravodaji PH a aerofilatelie č. 28/1987 vyšel kritický článek z pera jeho redaktora a současněho předsedy federální komise PH SCSE RNDr. Karla

Spačka pod názvem *Současné poštovní historie v Česku*, kde nelze slušnou formou projevit své názory na současný stav v organizované PH. V následujícím 29. čísle pak zveřejnil navazující článek *Jestli jednou o současné poštovní historii v Česku, z něhož uvidím to nejpodstatnější: ...*. Během čtyř týdnů po uveřejnění jsem obdržel 14 dopisů, v nichž se čtenáři zmiňují a podrobněji rozepisují o tomto článku. Z toho ve čtyřech dopisech není článek blíže hodnocen, 9 dopisů jej hodnotí kladně a pouze jediný, bohužel nejzajímavější, byl silně kritický a odmítavý. Jeho autor ing. Leiš kromě obdivného dopisu zasílá i pětistránkovou stránku pro naši zpravodajskou redakci údajně nepravdivé údaje mého článku na pravou míru. Reaguje zde v podstatě na první tři odstavce mého článku, jimiž se cituji dotčen. Autorovi jsem jeho článek vrátil s požadavkem na podstatné úpravy a především zkrácení (je pětistránková reakce na 3 odstavce úměrná a nutná, či bylo zde skutečně tolik chyb?). Kromě nepřesných (řád bych řekl, že neomylně nepřesných) citací z článku se v něm dopouští prokazatelného zkreslování skutečnosti tím, že plány a záměry KPH či jednotlivých sekcí vykládá za již existující skutečnost. ...

Tolik dr. Spaček v eptavém zpravodaji. Nechtí unavovat dalšími reakcemi i. Leiš na kritiku jeho činnosti jako bý. předsedy KPH SCSF. Pládem nad vlastním hrotem se ozývá i na stránkách dalších zpravodajů, jako např. Středočeského v č. 118, kde na závěr dostává píse (či vyhrožuje): Pokud tento článek Středočeský zpravodaj PH v nejbližší době neotiskne, poskytnu jej s náležitým vysvětlením redakci Filatelie. Středočeský zpravodaj článek otká, ale to p. Leišovi asi nestačí, přesto dál si jouká na svojí baltiku v příspěvku výše uvedeném.

Stát se jurymanem PH může každý sběratel, uvažovatel či autor odborných článků (předpokládám je existence vlastního exponátu) z kterékoli oboru PH analogicky, jako tomu je i u dalších komisí. Je pravda, že ani tato komise PH neopíjí své přehledy jurymanů, má pouze tři, tři kandidáty, pět aspirantů a dva uchazeče o jurymanskou činnost. Možnost stát se jurymanem byla nabízena mnoha našim členům a není bez zajímavosti, že někteří si na tuto funkci netroufali s odůvodněním, že velice dobře ovládají svůj obor, ale netroufají si na ostatní. Mezi aspiranty jsou i taci (a jsou mladí), kteří jsou uchazeči na jurymanskou činnost současně ve třech výstavcích (třídách, např. námětové, PH a ještě v mládeži).

Předpokladem u každého adepta jurymanství je úspěšné splnění všeobecně filatelistické minimum při aspirantském pohovoru, t. např. znalost řízkových technik poštovních známek a prokázaní všeobecných filatelistických znalostí, účast jako pozorovatele jury na několika výstavkách pod vedením zkušeného jurymana, který následně má osvědčit a potvrdit schopnosti pozorovatele. Při jurymanství Fizeň formou pohovoru musí adept prokázat hloubku znalosti v příslušném oboru, znalosti generálního a oborového řádu SCSF platných pro hodnocení exponátů na výstavkách pořádaných v CSFR a v praxi je prokázaní na předloženém exponátu, určit jeho hodnocení podle známých kritérií, na jejichž podkladě se přiznává příslušná medaile.

I. Leiš se podrobil spolu s dalším adeptem jurymanství zkoušce před pětičlennou komisí dne 9. 1. 1988, jejímž předsedou byl dr. S. Zrubec, předseda jurymanské komise, a členy ing. M. Bokvaj za teritoriální sekci, M. Blaha, ing. M. Polišenský a pisatel tohoto článku. O výsledku jurymanského Fizeň byl vyhlášen a podepsán zápis, z něhož uvidím ve stručnosti:

Vlastní Fizeň se skládalo z těchto částí — otázek z oborů PH, znalosti základů teritoriální filatelie, řízkové techniky, známky bez přímého označení stá-

tá, znalost generálního a oborového řádu PH, z praktického posouzení a ohodnocení předloženého exponátu markofilie Islandu.

Průběh Fizeň: ing. Leiš nevěděl předložené otázky z oboru poštovní historie (jak čs. úseku / pol. pošty čs. vojáři), tak ani klasického údobí pol. pošty k. U., ani takových dokladů jako byly předložené ukázky provizorních slukových pošt na hradečských známkách z let 1919–20, znalosti dat novodobé čs. historie, jako Vídeňské arbitráž, zábor býj. Podkarpatské Rusi, státoprávní změn hranic v Hnu 1938 na čs.-polském pohraničí apod. Dšlo k dohadům o řízkových technických, většinu předložených známek bez přímého označení státu identifikoval nepravdivě (japonsko určil jako Čínu, stříhaný ovál Finska jako Švédsko apod.). V hodnocení předloženého exponátu markofilie Islandu ho ohodnotil na malou stříbrnou medaili, opomněl zásadu čs. hodnocení připočítat + 10 bodů. Komise se usnesla všemi hlasy přitomných členů, že ing. I. Leiš prokázal malé znalosti ve všeobecné poštovní historii, především v čs. poštovních dějinách, obdobně i v základech teritoriální filatelie, naproti tomu prokázal dobré teoretické znalosti v oborovém řádu pro hodnocení PH exponátů a sdělil mu, že má možnost po jednom roce si zkoušku zopakovat.

Další adept Fizeň ze Slovenska naopak plně uspěl ve zkoušce znalostí z oborů poštovní historie, všechny položené otázky plně zodpověděl, navíc je doplňoval vlastními poznatky, ne u s p e l v znalosti oborového řádu pro hodnocení poštovní historických exponátů a komise mu učetila do jednoho roku si dokonale osvojit základní principy teritoriální filatelie a hlavních známkových zemí, generálního řádu SCSF a oborového řádu pro hodnocení exponátů PH. Je na každém uchazeči o jurymanskou činnost, aby se ke zkoušce sám přihlásil, nikdo ho nebude k ní nutit.

Nestačí být odborníkem na výplnit otázky, jako juryman musí znát podstatné věci, to byl jednoznačný závěr celé schůzky komise dne 9. 1. 1988. Jak bylo p. Leišem do lesa zavoláno, tak se z lesa ozvalo, anebo p. Leiš nahrať nad síť a mně nezbylo nic jiného než směřovat.

Dr. VRATISLAV PALKOSKA

PŘÍLEŽITOSTNÁ POŠTOVNÍ RAZÍTKA - INFORMACE, PROPAGACE

V rubrice Sběratelům razítek F.90/12 byl publikován článek „Jak to bude s otisky razítek“, který kladně hodnotil před lety prováděnou práci poskytování pravidelných informací o používání příležitostných poštovních razítek doplňovaných obrazovými reprodukcemi jejich otisků.

Operativnějším informování sběratelů o připravovaném použití určitých příležitostných razítek brání současná dlouhá úgrbní těchto časopisů a s tím i spojený požadavek jeho redakce předkládat k uveřejnění podkladové materiály a informace s 6–8 týdenním předstihem. Během tohoto období však mohou být zadána a následně použita k orátní razítka, o jejichž existenci se jejich sběratelé i členové FILATÉLIE dozvědí pochopitelně až dodatečně. Z těchto důvodů již určitou dobu TOS Praha současně se zadáním nových razítek do výroby průběžně rozesílá i avizu o místě a časovém období jejich používání kromě jiného i Svazu čs. filatelistů a redakci tohoto časopisu. V loňském i letošním roce byla většina reprodukcí otisků těchto razítek předána na obě jmenovaná místa, kde by měly sloužit k propagačním a informačním účelům. Práské ústředí SCSF by mělo zajistovat postoupení potřebných informací členské základně v klubech souzovou cestou. Pro dobro věci je proto zapotřebí, aby

ISSN 0015-0959

FILATELIE

ČASOPIS ČESKOSLOVENSKÝCH FILATELISTŮ

Ročník 40
Praha 15. prosince 1990

24
Cena 4,50 Kčs

- Naštěstí jsou všechny známky od roku 1953 platné. Takže mi nic nebrání, abych frankoval podle svého politického přesvědčení!

EDMUND ORIÁN

SMĚC DO VLASTNÍ SÍTĚ

— rkp. 21 —

— Směc do vlastní sítě

Dr. Vr. Palkoska reaguje ve Filatelii 90/18/548 sub-
různým způsobem na mou poznámku ve Filatelii 90/
13/388, ke které jsem byl inspirován názorem J. Ne-
kvasila na čs. poštovní historii a její problémy [viz
Filatelie 90/8/243].

Tato reakce mne vůbec neprekvapila, naopak jsem
přítel. Je mi jen líto, že pisatel sklouzl do rutiny
osobních sporů a nedostal se později nad dlouho-
dobý osobní a odborný spor mezi ním a mnou, což
by rozhodně bylo ku prospěchu tak důležitých šbe-
ratelešského úseku, jakým poštovní historie bezesporu
stále je. Oč sympatičtější působí plně teritoriální ko-
mise či plány a činnost komise aerofilatelie a no-
veji i iniciativu současného předsedy KPH SCSF
dr. K. Špačka, který na základě Nekvasilova a mého
vyjádření k trendům PH uzavřel čtenáře Postillonu
k vyjádření názoru na problémy PH.

V žádném případě nehodlám řešit osobní problé-
my na stránkách Filatelie, přesto bych rád uvedl
několik zásad reakce dr. Vr. Palkosky na pravou
míru.

1. Autor ze mne činí autora institucionálního uspo-
řádání KPH v období 1985–89. Uvádím, že funkci
předsedy jsem uval na jeho doporučení a důrazně
nabízel jsem s podmínkou, že sekce budou za-
chovány v podobě předchozího období a na národní
úrovni. Na poradě předsedů SCSF, SCF a ZSF 2. 2.
1985 a následně 1. PDV SCSF naši komisi byla
umocněna koncepce nového uspořádání v podobě fi-
nálních (globálních) sekcí a na federální úrovni. Mé
protesty 2. 2. 1985 (kde byl přítomen i dr. Vr. Pal-
koska a ale důrazně se proti tomuto postupu nevy-
slovil) a 12. 3. 1985 (PDV) nebyly vyslyšeny. Po
delší době bylo nutno tyto záležitosti přimout — at se
to šbeřatelům líbilo či ne. Za této situace KPH při-
pravila koncept globálních federálních sekcí, které
přijaly koncept globálních federálních sekcí, které
S. odstoupem času se jeví tato koncepce při sou-
časné podpoře pracovních skupin pro jednotlivé ob-
ory jako prosplněná. Další vývoj však musí posoudit
současná KPH, která by se měla rozhodnout mezi
touto koncepcí, dávající možností přimout vše m
oborům, anebo koncept podporující jen ty obory,
pro které je šbeřatelešské zřízení a funkcionářský aktio
(např. rekondiční nálepy, příležitostná razítka
apod.). Doplněním, že pro koncept šestí globálních
sekcí zůstává ruka i dr. Vr. Palkoska na 1. zasedání
KPH dne 20. 4. 1985. Dokonce se státním, podílí na
vyjádření — podělit tak kritizovaných — názoru
sekcí.

Filatelie 24

7:7—15,5

JK — 14

— 30 —

K tomu, zda sekce pracovaly či ne, se zde vyso-
vovala nebudu. Existují dostatečné důkazy a výsledky
sekcí, které svědčí o jejich činnosti. Je se obává,
že naprosté a nekompromisní odsouzení jejich čin-
nosti řadu lidí od práce a členství v sekcích od-
radila. Výsledkem je založení nezávislých šbeřate-
lešských organizací mimo rámec KPH (např. Stolni spo-
lečnosti šbeřatelů výplacních otisků atd.). Odsouzení
smysluplné práce, i když nepřinesla očekávané vý-
sledky, je naprosto pochopitelné a bude mít nedozírné
následky pro celou komisi.

2. Názor na záležitosti druhý přerovny poštovních
záležitostí (pošty, pošta z koncentračních táborů,
poštovní mládeže apod.), který mi vložil dr. Vr. Pal-
koska do úst na konci druhého odstavce svého pří-
spěvku, neodpovídá pravdě. Mou podporu těmto zá-
věm byla jednoznačná, o čemž svědčí celá řada vy-
pracovaných materiálů [viz koncepty PH + C v le-
tech 1985–89, Filatelie 85/2/67, Spazovci ve Filatelii].
— PH — Filatelie 86/5/170, Těto přednášky PH —
Postillon 2/86 str. 72–75, má příspěvek ve Filatelii
90/5/132 apod.). Vedení této sekce jsem nabídl jako
primární 30. 4. 1985 dr. Palkoskou, nabídku byla od-
mítnuta. Před několika týdny jsem souhlasil raději
s tím, aby tento vynikající odborník redigoval časo-
pis poštovních mládeží — I to dr. Vr. Palkoska od-
mítl.

Děkujeme za Filatelii

24/1990

3. Dr. Vr. Palkoska se zmiňuje o masovém dopu-
škové komise PH a krajských skupin PH proti sho-
za uvedených konceptů. Na toto téma se pořádala pod
záštitou KPH SCSF celá zasedání (bez poštovní fede-
rální komise). Závěry těchto zasedání se začaly ob-
jevovat v krajských zpravodajích. Logická byla re-
akce KPH SCSF na ně. Jaké bylo naše překvapení,
když příspěvky buď byly odmítnuty (značná roz-
sáhlost, pozdní zaslání apod.), nebo nechány bez
reakce v redaktorském šuplíku či bylo psalibeno,
že budou otištěny, ale nestalo se tak do dneška.
Proto se veřejnost nikdy nedozvěděla reakce a sta-
nostika KPH SCSF. Šlo o podlénou kampaň, zase ke
škodě šbeřatelů PH. V žádném případě nešlo o vy-
hranost, ale o naplnění demokratických principů,
na kterém si akční těchto antidemokratických kro-
ků tak zakládali.

4. Jarmanskost poštovní historie je v dlouhodobé
krizi. Nepodnikali se náležitě kroky k odstranění
krize, naopak krize se konzervuje. Jinak se obává,
že jarmanskost PH nebudou odborní jarmanskí,
ale jarmanskí (jiných oborů ke škodě vystavovali).
Go to udeřá s počtem a kvalitou expondátů PH, je
nabílední.

Jsem rád, že dr. Vr. Palkoska, hlavní jarmanský PH,
podrobně popsal jednu část přípravy a zformování
jarmanského — jarmanského řízení. Toto řízení je však
jen jednou malou částí tohoto procesu. Dr. Vr. Pal-
koska zapomněl citovat z protokolu z aspirantského
řízení z roku 1980, dále z protokolu kandidátského
řízení z roku 1983 (kdy příslušné komise dospěly
k úplné (jiným sděření) a z mého rozsáhlého kme-
nového listu, ze kterého vyplývá, že jsem splnil vše-
chny požadavky jarmanského (funkcionářského) aktio-
va rozsahu 14 let, 10 soustředěných expondátů z několika
oborů, řada propagáčních expondátů, jarmanská pra-
se ve 14 jarmanských výstav včetně výstav celo-
státních, kde už mě odbornost nebyla nikdy „na-
sena“ žádná příloha, rozsáhlá publikační aktio-
va — spoliatorství a autorství různých katalogů, celá
řada příspěvků do časopisů a katalogů včetně zahra-
nitelích časopisů, účast v organizačních výborech
několika výstav — i.

Dr. Vr. Palkoska zapomněl dodat i další právní
okolnosti zmíněného řízení.

— Během řízení (ale i před ním) byla odsouzena
má jarmanská práce, která byla stejnou osobou
v roce 1983 při kandidátském řízení pochována
za sama. Ruce byla úspěšně obhájena a byla přípra-
vena z řízení na zasedání dr. Vr. Palkosky k řízení
v rámci SCF nedošlo, téma jarmanské práce už
platí otisky.

Řízení probíhalo v dusné atmosféře připomíná-
jící atmosféru a příběh stranických pohovorů z let
1969–70 či nechalné známých vyšetřování podle
stylu „otázky kladu já, soudruhu!“ I před samot-
ným řízením monitoring měl i jejich přítel zazna-
menal neobyklou aktio-va ohledně nepřítelového vý-
sledku řízení mezi některými členy zkoušební komi-
se, což by mi bylo jedním ze členů posléze po-
zastaven.

— Řízení připomínalo stupněk v obecné škole,
při metodou kritického výsledku zálež kladením cca
100 otázek bez souvislosti bez řady a sklada v rych-
lém sledu, v jehož průběhu hlavní examinátor si
zaspioval i marš rakouských generálů (ze své lek-
torace a examinátorské práce utělel angličtiny utm
presné, jak se exaktními otázkami dá objevit slabina
zkoušeného).

— Řízení proběhlo v primém rozporu se Směrnici
SCSF pro výběr řízení, přípravu a ustanovení so-
zaových jarmanských [viz Filatelie 1987/9/54 — bod C].
Zejména byly porušeny body 3 a, b, c a d tohoto
odstavce, a tím se stalo řízení neregulérní. Uvedené
otázky neměly být vůbec předmětem řízení (ty se
vztahují ke kandidátskému řízení) a řízení mělo ob-
sahovat úplně jiné záležitosti. Na ně se až na hod-
nocení expondátů a prověření znalostí Generálního
a oborového řádu jaksi nedostalo.

Na druhé straně přiznám, že jsem v této atmo-
sféře „neuspěl díky“ plánované kampaň diskreditace
evantuatorů a jeho pokračování ve zkušební komisi
před vlastním řízením, atmosféře, ale též i svým
neznalostem. Jsem rád, že řada jarmanských tomuto
tlaku nepodlehla a úspěšně na kladené otázky od-
pověděla a to mají vynikající znalosti.

Vyjadřuji i radost nad tím, že mne konečně dr.
Vr. Palkoska v závěru svého exposé uznal jako
odborníka na výplacní otisky, čemuž se zejména v le-
tech vzniklého osobního a odborného sporu bránil.
Aspoň jedno pozitivum. Zapomněl se však podívat
do mého Kmenového listu jarmanského a podívat se
na některé expondáty z dalších oborů. Uváděl by,
že nemimně zakrňet v výplacních otisků.

Dr. Vr. Palkoska použil dvou příhrůrů o lese a
o smecu. Filatelii a poštovní historii přenesl na kurt
anebo spíše do ringu. Obávám se však, že smec
mítěný na mne, ale i na další jeho odpůrce, šel do
vlastní sítě ke škodě čs. Filatelie a poštovní histo-
rie, které by se z těchto nechtělých případů měly
poučit a zabránit jejich opakování.

IVAN LEIS

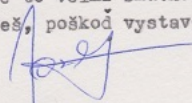
Reakce ze Slovenska:

Bratislava, 7/7/90

Milý Ivan,

Čítal som Tvoj príspevok v F 13/90. Čosi podobné som pripravil pre Postilión číslo 15. Asi máš prečítané. Domnievam sa, že by snád nemusela byť daromná objektívna analýza "činnosti" dr. Palkosku v komisii PH v r. 1976 - 1990. Najmä so zreteľom na deštrukciu a "starostlivosť" o novú generáciu jurymanov. "Absolútna nechut' vystavovateľov k výstavám, kde táto osoba "pôsobí" je tiež verejne známa. Na výstave v Trenčíne /družobná výstava/ som si nedávno vypočul tak tvrdé hodnotenie jeho "práce", že asi ani sám, s mnohými trpkými skúsenosťami od neho, by som niečo podobného nenapísal. A toto konštatovanie vyslovil človek, ktorý osobne dr. Palkosku pozná z jediného stretnutia, ale s výsledkami jeho "pôsobenía" sa stretáva roky. Je to veľmi smutné, ak končí slovami približného významu: Ak môžeš, poškod' vystavovateľa, alebo ho aspoň zneváž.

Srdečne Ťa zdraví

Od vedení SČSF jsme dostal "jen" gratulace k narozenám a v roce 1990 reakci od vedení ZSF (tuším, že byl podepsán ing. Antala), že se pokusí v této záležitosti zjednat nápravu.

S. ČS. F.

SVAZ ČESKOSLOVENSKÝCH FILATELISTŮ
Fédération des Philatélistes Tchécoslovaques

110 00 PRAHA 1—STARÉ MĚSTO, CELETNÁ 26—ČSSR

Soudruh
Ing. Ivan Leiš
Kolského 1426
140 00 P R A H A 4

Váš dopis ze dne
Věc:

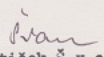
Naše značka
[uveďte v odpovědi]

PRAHA dne 24.8. 1989

81/89/R1/II

Vážený soudruhu,

dovolte mi, abych Vám jménem ústředního výboru Svazu československých filatelistů i jménem svým popřál k Vašim 43. narozeninám pevné zdraví, osobní spokojenost, dobrou životní pohodu a hodně úspěchů v náročné práci pro naši socialistickou společnost a při plnění poslání Svazu československých filatelistů.

Dr. František Š v a r c
tajemník ÚV SČSF